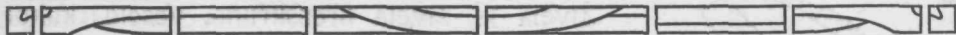

Pojdi, zvezda, plavaj v daljo,
nekaj v srcu mi veli —
da dekletce sredi koče
bolno v postelji leži . . .

Ivka pa je spala že doli koncem vasi pod gomilo in na njenem grobu je rastle krvav nagelj.

Oj, povejte!

Oj, hitri vetrovi,
povejte mi vi,
kako se za carja
moj sinko bori?

Oj, zvezdice jasne
in blede vaš soj,
povejte, kje sin
se nahaja nocoj?

Saj vetri hiteči
in zvezde vedo,
da materi sinko
se vrnil ne bo . . .

Oj, bistri potoček
in biserni val,
povej, če moj sinko
na polju je pal?

Vetrovi so veli,
potoček šumljal,
odgovora materi
sivi ni dal.

Vzdihuje, vprašuje
matjuška zaman,
čez bojno ravnino
pa kraka gavran . . .

Davorinov.

Zimska pesemca.

Ostrigla jesen te je, zemljica,
kot ovčico belo, bolno,
a glej, zdaj dobila nazaj si spet
to mehko, belčkano volno.

Spomladi kot deklica v rožah si vsa,
kot velik, čudolep svet,
kot ptičice drobne ti hodijo deca
med rožice pisane pet.

Poleti: pšenica sklasi se visoka,
zažvižga si kmetič brezbrizen.
Jesen; porjavi zopet pisana loka,
spet janček si ostrižen, ponižen.

Ej, da tudi meni bi bilo tako:
zdaj gorek kožušček kot janček ponižen,
spomladi ves mlad, poleti vesel,
pa čeprav na jesen tudi ubožec ostrižen.

Cvetko Gorjančev.

